

Krievu Ziemeļvārds

2003. gada 1. oktobris

TREŠDIENA

Cena 18 santīmu

Nr.229 (3787)

Vieta, ko sauc par tēva sētu

Pētera Jaunzema foto

Imants Ziemelis teica, ka sarkanbaltsarkano karogu pagalma mastā labprāt uzvilktu katru dienu, taču Ārija iebilstot, ka tā būšot lielīšanās.

Pēteris Jaunzems

Tā nu sagadījies, ka "Ziemeļi" atrodas visaugstākajā Dunikas pagasta vietā. Šī iemesla dēļ rudens salnas šo lauku sētu apciemojot ievērojami vēlāk un retāk nekā apkārtēnē mītošo kaimiņu pagalmus. Kad citviet pļavas kļuvušas pavismi pelēcīgas un puķu dobes vairs nepriecē skatienu, "Ziemeļos" viss pakalns uzliesmo daudzkrāsainās dāļiju ugunīs. Liekas pat, ka krāšņās ziedētājas no visām pusēm vēlas apkampt balti krāsoto māju. Skats ir tik neparasts, ka rodas vēlēšanās tam pietuvoties, lai pārliecinātos, ka tā nav mirāža vai kaut kas tamlīdzīgs.

Karš visu nolīdzināja ar zemi

Sētsvidū ciemīnus laipni saauga divi sirmgalvji. Ārija un Imants Ziemeļi. Lai nerastos pārpratumi un kāds viņus nesāktu dēvēt par "Ziemeļu" saimniekiem,

abi tūdaļ paskaidro, ka esot skaisti sakopto māju pārvaldnieki, jo patiesie to īpašnieki – brāļi Arvids un Imants Piķeli – dzīvojot Birmingemā Anglijā. Rīgā strādājot tikai Imanta Piķela dēls Egons, kurš pa vasaram atbraucot pasēnot, kā arī paogot Tirspurva sūneklos. Jā, tiesa gan, arī Ziemeļu Imanta dzimtās mājas kādreiz atradušās tepat līdzās, kādus neika piecēsmit soļus tālāk, rau, aiz tiem kokiem, kur platmalei līdzīgā stārkū ligzda saskatāma. Imanta prāt, to vietā tagad derētu novietot piemiņas akmeni, jo viņa tēvamājās 1919. gadā esot dibināts Dunikas pagasts. Taču Otrā pasaules kara laikā te vairākus mēnešus atradusies frontes līnija un ar šāviņiem viss ticis nopostīts līdz ar zemi. Arī pagalms bijis tranšejām un dziļām bumbu bedrēm izvagots.

Kad neilgi pirms krievu kāraspēka ienākšanas Dunikā Piķeli sakravājuši ceļasomas, lai dotos bēgļu gaitās, viņi savu māju atslēgas aiznesuši un uzticējuši kaimiņiem.

(Nobeigums 4.lpp.)

REKLĀMA.....

VISZEMĀKĀ CENA PILSĒTĀ!

Tikai 1. oktobrī

0,29 parasti 0,39 Ls cena <small>0,38 Ls/kg</small>	Margarīns DELMA Extra 500 g <small>ierobežojums 1 pirkumam - 3 kārbas</small>	0,09 parasti 0,17 Ls cena <small>0,18 Ls/kg</small>	Makaroni Adriana 500 g <small>ierobežojams 1 pirkumam - 4 pacīcas</small>
0,02 parasti 0,05 Ls cena <small>0,03 Ls/kg</small>	Praņiki dažādi 250 g <small>ierobežojums 1 pirkumam - 3 pacīcas</small>	0,09 parasti 0,18 Ls cena <small>0,18 Ls/kg</small>	Tualetes papīrs Lācītis 1 rullis <small>ierobežojums 1 pirkumam - 4 rulli</small>
<i>Dunika.lv</i>			

Piedāvājums ir spēkā, kamēr precos pārdotāna.

Ir pasaulē brīnišķa vieta, ko sauc par tēva sētu

Apstaigājot puķu dobes, Ārija pastāstīja, ka viņu dārzā pati no sevis šovasar izveidojusies jauna dāļu šķirne, kam esot dots Dunikas vārds.

(Nobeigums. Sākums 1.lpp.)

"Protams, arī mūsu vecāki toreiz labprāt būtu aizbraukuši projām, lai atrastu sev drošāku dzīvesvietu, taču tas nebija iespējams, jo ģimenē bija četri mazi bērni, bet jaunākajam no tiem – Miervaldim, tikai trīs gadīji," paskaidroja Imants Ziemelis, piebilstot, ka tēvs arī pēc kara šeit, pagasta augstākajā pakalnā, savu mūža nogali pavadījis, līdz apgūlies netālajā kapsētiņā. Tikai viņa bērni gan izklīduši pa pasauli. Kur nu kurais. Miervaldis pārcēlies uz Liepāju. Viņš aizrāvies ar muzicēšanu, bet Imants kļuvis par kinovīru un braukājis apkārt pa pagastiem, demonstrēdams lauku ļaudīm "pašu svarīgāko no visām mākslām". Tā ceļodams Kalvenes pusē sastapies arī ar Āriju.

Nostalgijas urdošais spēks

Vai toreiz maz varējuši zināt, ka pensijas gadus abi vadīs Imanta bērnu dienu zemē? Bet varbūt tas bijis pats likteņa pirksts. "Kad kino iespējas paputēja, saņēmu uzaicinājumu piedalīties "Ziemeļu" sētas atjaunošanā. Par finansējumu gādāja brāļi Piķeļi, bet es meklēju materiālus un amatniekus. Dzīvojamo māju uzcēlām tieši tādu, kāda tā bijusi. Viens pret vienu. Droši vien, ka mūs vadīja nostalgija," viņš paskaidroja, piebilstot, ka saimniecības ēkas tomēr rekonstruētas tikai iespēju robežas.

Kādreib te bijusi ļoti plaša un pamatīga apbūve. Ar zirgu stāļiem, ratnīcu un citām ēkām. Šodien pēc tām vairs nav nekādas vajadzības. Arī brāļi no Anglijas dzimtajā pusē ierodoties diezgan reti. Taču, gribas domāt, ka viņiem svarīgāk par visu bijis sakārtot savu tēva sētu, lai tā būtu pievilciņa, kā senāk. Lai varētu dzīvot ar apziņu, ka pasaulē ir vieta, no kurienes esi sācies un kas tevi aizvien vēl tur gaida. Viņi to varēja atlaujties un izdarīja. Bet Imantu, Āriju un viņu dēlu Māri mudinājuši kļūt šeit par iemītniekiem un citu mājokli sev nemaz nemeklēt.

Kā cilvēks atrod cilvēku

Un tagad ir pienācis vispiemērotākais brīdis pastāstīt par Zie-

Imants Ziemelis raugoties, lai ziediem ir pareiza forma un neuzmetas slimības.

meļu pāra aizraušanos ar puķkopību. Arī tā sākusies nejauši, jo kādos kinomehāniķu kursos Imants iepazinies un diktī sadraudzējies ar valmierieti Intu Preisi, kas bijusi viņu grupas dvēsele. "Pavasarī saņēmu no Intas sūtījumu. Tā bija paciņa ar gladiolu sīpoliem. Ārija, kā par spīti, tieši tobrīd dakterējās slimīcā. Bet es biju pilnīgs neprāša, pat nesapratu, kā tie sīpoli zemē liekami, nezināju, kur tiem augša, kur apakša. Tomēr, pieaicinot kaimiņus palīgā, atsūtīto mantību iestādīju, un ar to arī, kā sakā, *maisam* bija gals vaļā," viņš atcerējās, jo jau rudenī no valmierietes saņēmis kastīti ar tulpu sīpoliem. Pēc tam jau Inta Preisa apciemojusi Ziemeļu pāri ar visu ģimeni. Vēlāk nelaimē piemeklējusi Intu. Tad Ziemeļi, cik vien prasdami, centušies garīgi atbalstīt iejūtīgo vidzemnieci. Tā cilvēks kļūst vajadzīgs cilvēkam. "Mēs Preisiem jūtāmies lielu pateicību parādā," atzinās Ārija. "Dažreiz saku, ka šo parādu spēšu atlīdzināt tikai viņā saulē," sievu papildināja Imants.

Bet ziedu audzēšana tikmēr tikai vērsusies plašumā, jo padomju gados šī nodarbe, kā sakā Imants, spējusi nodrošināt iztikšanu gan akadēmiķiem, gan konstruktoriem, gan skolotājiem un citu cildenu arodu pārstāvjiem. Viņš iestājies Liepājas Dārzkopības un biškopības biedrībā. Sipolus sūtījuši uz plašo Krieviju. Tur pieprasījums izrādījies milzīgs. Taču darbošanās apjomī toreiz bijuši stingri iegrožoti. Tie, kas cenšoties nopelnīt vairāk,

pārsnieguši atlautos ienēmumu apjomus, saukti *uz tepīki*. Attapīgākie tad pārsniegto ienēmumu daļu novēlējuši Miera fondam. Pret tādu patriotisku rīcību iebildumi nevienam neesot varējuši būt.

Imants un Ārija neslēpj, ka arī mūsdienās puķu audzēšana tiem palīdz savilkāt ģimenes budžetam galus. Tulpes, gladiolas, dālijas, ķeizarkroni un narcises. Tomēr tas nav pats galvenais, ko tulpes, gladiolas un dālijas spēj cilvēkiem sniegt. Galvenais ir skaistums, kas pavasarī, vasarā un rudenī piepilda "Ziemeļu" sētu, un nemītīgā rūpēšanās par to. "Ziemeļos" ziedu neitrūkst visu vasaru. "Puķes vēlas, lai par tām gādā," sacīja Ārija. "Viss gads, darbojoties ar tām, mums paitet vienā cukā," kundzei piebalsoja Imants. Pat ziemā viņiem neesot laika garlaikoties, jo tad jāseko, kā uzvedas sīpoliņi un gumi, kā arī jāraksta tiem anotācijas, jo pircēji siki un smalki grib zināt, ko tiem piedāvā. Saglabāt dālijas pa ziemu esot pats sarežģītākais uzdevums. Savulaik, gatavojojoties pensijai, Imants sapircis grāmatas, cerot, ka vecumdienu tās varēs lasīt, taču izrādījies, ka tagad viņš ir vēl aizņemtāks nekā kādreiz.

Kad braucām projām, Ārija veicīgi apstaigāja dāļiju cerus un sagrieza milzīgu klēpi rudenīgi krāšņo ziedu. Lai ieliekot redakcijā vāzēs un papriecājoties par tiem. Tanī brīdī atskatījos uz "Ziemeļu" puķu dobēm. Itin nekas neliecināja, ka ziedu tajās ir palicis kaut par vienu mazāk. Šķita, ka dālijas gavileja, aicinot atgriezties latviskajā sētā.♦